

Vostè jutja

El 27 de juny passat quedava vist per a sentència el judici del recurs contenciós-administratiu que Acció Cultural del País Valencià (ACPV) havia interposat contra la sanció de la Generalitat valenciana que tancava repetidors de TV3 i multava l'entitat cultural amb 300.000 euros. Desgranem els arguments que es van exposar en aquella vista oral.

Amb l'experiència de tantes llices als jutjats com ja ha tingut, l'advocada Mercè Teodoro, que representa ACPV en la pugna per defensar el dret de continuar veient TV3, Canal 33, 3/24 i 300 al País Valencià, tot just s'encongeix d'espatlles quan algú li pregunta pel resultat que es pot esperar del recurs, vistes les conclusions que totes dues parts (ACPV i la Generalitat Valenciana) van exposar davant els magistrats de la secció primera del contenciós-administratiu del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) del País Valencià. "Ara aquest procediment judicial ha conclòs i cal esperar la sentència", explica, prudent, per bé que acte seguit especifica també que, "segons quin siga el resultat, és de preveure que les parts facen ús dels recursos possibles".

Defectes. Els primers arguments que Mercè Teodoro posa sobre la taula en la demanda presentada per ACPV contra la secretaria autonòmica de Comunicació de la Generalitat Valenciana es fonamenten en els "defectes" detectats "en la instrucció administrativa de l'expedient sancionador".

En aquest sentit, es destaca d'entrada que l'expedient fa referència a les emissions televisives per mitjà de tecnologia digital dels programes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (actual Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals) i que, per bé que aquestes emissions s'imputin a ACPV, és obvi que l'entitat no realitza l'emissió sinó

que, en tot cas, és l'encarregada del "servei portador": "hem de distingir", especifica la lletrada en la demanda tot resseguint el que disposen les lleis i els reglaments que les desenvolupen, "els serveis d'emissió dels serveis de transport del senyal" (com fan els mateixos inspectors a les "actes de comprovacions tècniques" brandades per la Generalitat, en què no s'anomena ACPV com a responsable o titular de les emissions, sinó Televisió de Catalunya). I si ACPV "no elabora programació pròpia ni té res a veure amb la determinació i l'elaboració dels continguts emesos" i "tampoc no hi ha afany lucratiu", en cap cas "no es pot considerar l'entitat sancionada com a 'empresa prestadora de serveis de difusió de televisió en règim de gestió indirecta". A més, la lletrada hi afegeix que "hem d'aclarir que per a la inspecció i la sanció de les anomalies dels serveis portadors és d'aplicació la normativa i el procediment estatal".

Va ser precisament en l'intent de rebatre aquest argument que l'advocat de la Generalitat Valenciana, eludint la legislació sobre telecomunicacions —que no li era favorable—, va trobar una curiosa metàfora en l'àmbit del transport per carretera que convertia el senyal de TV3 en "matèria perillosa": "Un camió que ve de Barcelona a València per una carretera estatal, si transporta matèries perilloses —i explota a Vinaròs—, qui sanciona és la comunitat autònoma valenciana".

Un altre dels defectes detectats per

BRATS I CANYS

Teodoro és una "aplicació retroactiva" i, per tant, "injustificable des del punt de vista del dret constitucional", de la llei autonòmica 1/2006 del Sector Audiovisual —sobre la qual la Generalitat basa expedient i sanció. I això perquè "les comprovacions tècniques" que fonamenten l'expedient "estan realitzades dos mesos abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei per la qual la Generalitat Valenciana s'atorga la potestat sancionadora".

Per mirar de superar la pròpia feblesa argumentativa, la Generalitat s'ha tret de la màniga una "infracció continuada". Però, recorda Teodoro, en cas que hi fos, hauria de quedar acreditada a l'expedient. I no hi és: "De fet, només existeixen 'actes de comprovacions tècniques' anteriors a l'entrada en vigor de la llei". I cap de posterior.

D'una altra banda, durant la tramitació de l'expedient sancionador, el govern espanyol va impugnar, perquè els considerava inconstitucionals, alguns preceptes de la norma sobre la qual el govern de Camps fonamenta la sanció (la llei ja esmentada 1/2006 del Sector Audiovisual). Entre els articles objectes de recurs davant del Tribunal Constitucional espanyol, per cert, hi ha el 43.7, l'únic sobre el qual la Generalitat podria basar l'expedient. I l'advocada recorda que la Generalitat Valenciana, malgrat ser "evidentment coneixedora d'aquest fet, no el va posar de manifest a l'expedient

El procurador, Juan Antonio Ruiz, i l'advocada d'ACPV, Mercè Teodoro, en un moment de la vista oral.

en cap moment". I que si finalment hi consta, és precisament gràcies a la sol·licitud de la mateixa ACPV.

A més, aquest article 43.7, juntament amb la resta d'articles que han rebut un recurs, va romandre suspès (i, per tant, "privat d'eficàcia i aplicació") pel Tribunal Constitucional espanyol entre el 22 de gener i el 17 d'abril del 2007, amb la qual cosa, recorda Teodoro, són nuls de ple dret "tots els actes d'instrucció del procediment que es varen tramitar en absència d'aquesta base legal" (com ara la desestimació del recurs interposat per ACPV contra la resolució que iniciava l'expedient, que es basava en la norma impugnada i suspesa i per la qual es tallaven les emissions televisives). És a dir, que "la resolució per la qual s'ordena la continuació de l'expedient es va dictar sense empara legal, sense base legal que sustentés el procediment sancionador", per la qual cosa se n'hauria de declarar la "nul·litat radical".

Incompetència. El segon bloc argumental se centra en el fet que la Generalitat Valenciana és "un òrgan manifestament incompetent" per a dur a terme aquest procediment sancionador.

En aquest sentit, Mercè Teodoro enuncia la legislació en matèria de telecomunicacions i recorda que "és l'estat que atorga el dret d'ús del domini públic radioelèctric mitjançant afectació demanial [és a dir, dels béns de domini públic],

concessió o autorització administrativa (art. 45.1 llei general de Telecomunicacions), i els canals o freqüències no assignats expressament a ningú més per alguna d'aquestes vies pertanyen a l'estat". I en aquesta situació trobem els canals 47 i 55 de TDT denunciats per la Generalitat Valenciana: no són reservats ni assignats a cap comunitat autònoma, recorda Teodoro, i, per tant, "són de titularitat estatal i la Generalitat Valenciana ni n'és titular ni hi té cap competència". Tal com, d'una altra banda, ha reconegut el Ministeri d'Indústria espanyol, que ja va especificar temps enrere que, pel que fa als canals 47 i 55, els òrgans de l'administració central de l'estat són els "competents en matèria d'inspecció i sanció, i que el règim sancionador aplicable és el previst a la llei 32/2003 general de Telecomunicacions". En el mateix sentit s'expressava, val a dir, el dictamen elaborat per Manuel Ballbé i Ramon-Jordi Moles, catedràtic i professor titular de dret administratiu de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Com recorda l'advocada d'ACPV, per bé que la Generalitat Valenciana al·legui que té potestat sancionadora pel fet de ser l'òrgan competent per a atorgar llicències de TDT en les emissions d'àmbit autonòmic o local, només té aquesta competència respecte als canals "que hagen estat atribuïts expressament per l'estat, no en cap altre cas".

Per tot això, la conclusió de Teodoro

és nítida: un cop establert que "la Generalitat Valenciana no té competència per a inspeccionar i sancionar l'ús de freqüències de televisió digital terrestre que no li han estat prèviament atorgades", hom conclou que l'expedient, "a més d'haver-se instruït per un òrgan incompetent, ha prescindit del procediment sancionador aplicable, que no pot ser, en cap cas, autonòmic".

I, finalment, Teodoro especifica també que l'actuació de la Generalitat Valenciana, tancant la televisió pública catalana i sancionant ACPV, s'oposa a l'instrument de ratificació de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, en vigor a l'estat espanyol des de l'1 d'agost del 2001, en què s'especifica, per exemple, el compromís de "garantir la llibertat de recepció directa de les emissions de ràdio i de televisió dels països veïns en una llengua parlada de manera idèntica o semblant a una llengua regional o minoritària, i a no oposar-se a la retransmissió d'emissions de ràdio i de televisió dels països veïns d'aquesta llengua". Recorda Mercè Teodoro que "el fonament d'aquest dret a la recepció directa d'una emissió" en una llengua minoritzada que pot venir fins i tot d'un altre estat "és, com estableix l'article 7 de la Carta, 'el respecte de l'àrea geogràfica de cada llengua regional o minoritària, de manera que assegurin que les divisions administratives ja existents o noves no constitueixen cap obstacle a la promoció d'aquesta llengua'".

En cosa de setmanes veurem, probablement, què hi diu aquest tribunal. I què passa després. La Generalitat de Camps, d'una altra banda, continua encallada: el dia 5 de maig el PP votava contra una resolució presentada a les Corts pel Compromís pel País Valencià instant a la reobertura del repetidor de la Carrasqueta –precintat per ordre autonòmic la tardor passada– i en negava la reobertura per la inexistència d'una "reciprocitat" entre TV3 i Canal 9 que depèn, precisament i exclusivament, de la voluntat... del govern de Camps. El cas és que la famosa reciprocitat no arriba i, mentrestant, es tanquen repetidors, es mantenen les sancions i s'obren nous expedients.

Núria Cadenes